

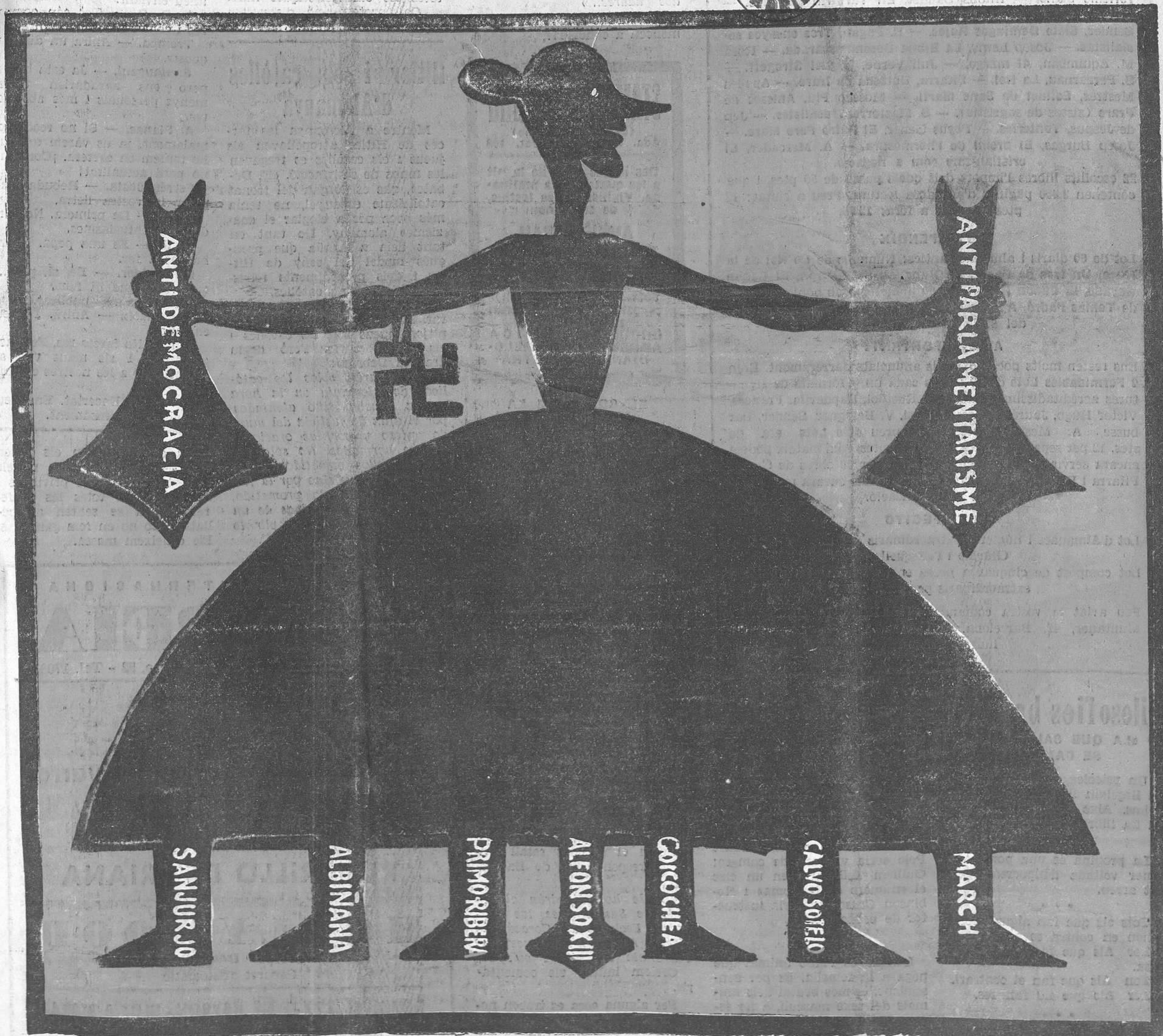
LA CAMPANA DE GRACIA

Any LXV - Batallada 3369

Preu: 15 cèntims.

Barcelona, 16 de febrer del 1934

La Onaresma d'enquany

2 lots culminants 2

Primer lot de 24 llibres

J. J. Rousseau, *Contracte Social*. — Voltaire, *Diccionari Filo-sòfic*. — Rovira Virgili, *Antologia Catalana (Prosa i vers)*. — S. Rusiñol, *El Català de la Mancha*. — Angel Pestaña, *Se-senta dies en Rússia*. — Juli Vallmitjana, *Prop de l'ombra i Ruji* (2 vols.). — L. Capdevila, *La bastilla*. — Apelles Mestres, *Pom de Cançons*. — Pere Coromines, *Pigmalió*. — A. Marsà, *La muntanya il·luminada*. — Baró d'Holbach, *Del Placer, de la felicitat y de la muerte*. — L. C. Bosch Labrús, *Almas Gemelas*. — J. Burgas, *La Colla dels tivats*. — F. Saira, *Aureli el traticida* (novella històrica). — Santiago Vinardell, *Genios y Figuras*. — Marius Verdaguier, *Tres Pí-pas*. — J. Roca i Roca, *El Bordet i El Plet d'en Baldomero* (2 vols.). — Carles Rahola, *El llibre de l'August d'Alsina*. — E. Gasçó Contell, *Vida de Blasco Ibañez*. — V. Pérez (con-bina), *Como salí de Rusia*. — Màrius André, *Catalunya i els germanòfils*. — Montserrat a la vista (album de 32 fotos).

Aquest lot de 24 escollits llibres que contenen més de 4'000 pàgines d'amena lectura, l'import dels quals és de ptes. 65'50 el donem per pessetes 12'50. Contra reembors: 13'50

Segon lot de 22 llibres

Alain Gerbault, *Perseguint el Sol, De Tornada* (2 volums). — Diego Ruiz, *Missatge a Macià*. — P. Foix, *Els arxius del terrorisme blanc*. — Alfons Daudet, *En Tartarin als Alps*. — Cervantes, *Don Quixot de la Manxa* (3 volums). — Ramon J. Sender, *Siete Domingos Rojos*. — E. Pagan, *Tres ensayos so-cialistas*. — Josep Lewis, *La Biblia Desenmascarada*. — Rosa M. Aquimbau, *Al marge*. — Juli Verne, *Miguel Strogoff*. — S. Perearnau, *La Rel*. — Pitarra, *Dotzena de frare*. — Apelles Mestres, *Estiu de Sant Martí*. — Mossèn Piu, *Anissos de Frare* (xistos de sagristia). — S. Masferrer, *Idealistes*. — Jep de Jespus, *Tonteries*. — Peyus Gener, *El Patró Pere Marc*. — Josep Burgas, *El premi de l'hermosura*. — A. Mercader, *El cristianisme com a negociació*.

22 escollits llibres l'import dels quals passa de 50 ptes. i que contenen 3.850 pàgines d'agradosa lectura. Preu a ciutat: 12 ptes. Tramés a fora: 12'75.

LOT APENDIX

Lot de 60 diaris i almanacs antics: Números de *Lo Noi de la Mare*, *Un tros de Paper*, *Lo Xanguet*, *El Tiburón*, *El Cañon Rayado*, *El Cañon Krupp*. Els 60 números amb bonics gravats de Tomàs Padró, Apelles Mestres i altres artistes de mitjans del segle passat, ptes. 4'50.

AVIS IMPORTANT:

Ens resten molts pocs Lots dels anunciats darrerament. Eren 2 Formidables Lots de 20 llibres cada un, i formats de signa-tures acreditadíssimes tals com: Rusiñol, Capdevila, Francès, Victor Hugo, Jaurés Pausait Istrati, V. Balaguer, Sender, Bar busse, A. Mestres, etc.. — El preu dels Lots era de ptes. 12 per separat i, junts els dos, 20 ptes. Així mateix podem encara servir el Lot Apendix integrat per 30 obres de Gumà, Pitarra i Vilanova. Comprant tots cinc Lots encara fem 2 pes-setes de bonificació.

LOT AFEGITO

Lot d'Almanacs i números extraordinaris de «La Campana de Gràcia» i l'«Esquella».

Lot compost de cinquanta peces entre Almanacs i números extraordinaris per ptes. 4'50.

Feu aviat la vostra comanda a «LLIBRERIA CENTRAL»: Muntaner, 42, Barcelona. - Telèfon 35255. - Servim els llibres a domicili

Filosofies barates

«LA QUE SALE MALA, SE CAMBIA»

Un psicòleg aconsella que no es llegeixin llibres d'amor i de crims. Això vol significar que hi ha llibres d'altra mena.

La propina és una porció de diner voltada d'hipocresia per tot arreu.

Tots els que fan alguna cosa tenen en contra seva:

1.er Als que fan la mateixa cosa.

2.on Als que fan el contrari.

3.er Als que no fan res.

Si fos cert que el viatjar en-senya, els revisors de títollets se-rien els homes més savis.

La felicitat i els botons del coll perduts solament es troben quan no es cerquen.

Deu ésser horrible ésser con-servador i tenir l'estómac buit.

Si els grans personatges his-tòrics tornessin a viure, Marc Polo seria viatjant de comerç; Guillem Tell faria en un circ el «número de la poma» i Ro-binson Crusoe es faria instruc-tor de noi-scouts.

L'home és l'únic animal que pega a la femella. Es per con-següent, el més brutal dels ani-mals del sexe masculí, a no ésser que entre totes les feme-lles, sia la dona la més insu-portable, hipòtesi molt accep-table.

JA EL CONEIXEN

Una frase de Primo de Rivera

Traduim, al peu de la lletra, de «Marianne» d'aquesta set-mana:

«Podem afirmar, sense cap por d'ésser desmentits, que una de les personalitats més impor-tants que han intervingut en-tre Alemanya i Polònia, en co-mençar-se les negociacions per al pacte que ara ha estat sig-nat, va ésser l'ex-rei d'Espanya Alfons XIII.

L'antic sobirà, que no ha dei-xat mai de fer protestes de la seva fervent amistat envers el nostre país, es troba així bar-rejat en els començaments d'u-na acció intemperant dels nos-tres aliats.

Cal, ara, recordar les para-les que va dir, fa sis o set anys, el dijunt general Primo de Ri-vera, en ocasió que Alfons XIII es dolia d'haver perdut molt al Casino de Sant Sebastià:

«Vostra Majestat fa mal fet de jugar a jocs en els quals està privat de posar sobre els dos quadres...»

Es veu que també a París co-mencen a conèixe'l!

CAL PROTESTAR

Els que no s'han volgut assabentar

Acabem de llegir l'anunci del «Concurs d'articles periodis-tics», organitzat per la Cambra Oficial del Llibre de Barcelona, per tal de celebrar la diada del llibre.

Entre les diferents bases per a optar als premis establerts hi ha les que transcrivim a continuació:

«Primera: El premi consis-tirà en la quantitat de mil pes-setes al millor article inèdit pu-blicat per primera vegada, a un diari o revista espanyols des del dia 10 d'abril del 1933 fins el 10 d'abril del 1934.

Segona: Al certamen podran concórrer els espanyols i es-trangers, però el text haurà d'estar redactat en espanyol o en llengües regionals.»

Segons es veu, els dirigents de l'esmentada Cambra, encara no s'han assabentat que el ca-talà és un idioma oficial i que Catalunya, no és una regió qualsevol, sinó una nació amb tots els requisits de tal, i amb totes les característiques llurs.

Cal protestar-ne d'aquestes actituds equívokes...

Hitler i els catòlics d'Alemanya

Mentre a Alemanya les for-ces de Hitler atropellaven els jueus i els catòlics es fregaven les mans de satisfacció, «El De-bate», que és l'òrgan del tronat catolicisme espanyol, no tenia més boca per a elogiar el «na-zisme» alemany. De tant en tant deia a Azaña que pren-gués model del seny de Hit-ler i dels procediments feixis-tics a favor dels catòlics.

Ara, però, la truita s'ha gi-rat. Hitler s'ha adonat que els pitjors jueus són els catòlics i els estaca curts. Però llegiu ara «El Debate»:

«No estaràn solos los cató-licos de Alemania en la hora de la prueba, sino alentados por el afán de justicia del mun-do entero y por las oraciones de sus hermanos. No sólo por los atropellos cometidos y los que se preparan sino por la fal-ta de lealtad a lo prometido, por las excusas indignas de un gran país para no cumplir lo pactado.»

STAMBUL - DANCING

(Estil Gran Casino)
Ada. Francesc Layrat, 106

Des de les onze de la nit a les quatre de la matina-da. Vigílies i dies festius, de sis a nou

**ANNIE LABAN
MARUJA DE ARCE
ASCENSIO MUGUET**

Tots els dies meravellós espectacle frívol de gran alegria i color
ORQUESTRA TIPICA ARGENTINA i MELO-DIANS ORQUESTRA

EL CONTE DE LA SUBSTITUCIO

Ja tornen les monges a ensenyar públicament

Tothom sap a bastament que allò de la substitució de l'ense-nyament religiós ha estat un conte. Els col·legis d'Escolapis, Hermandos, Madres i altres con-gregacions, segueixen funcio-nant com si tal cosa, amb l'ú-nica diferència d'haver estat canviats els hàbits per vestits seglars, i això, encara, no sem-pre.

La llei ha fet el ridícul, i les congregacions, veient que en-ca-ra poden fer el que els dona la gana, aixequen el cap, per-duida tota temença i les ria-lles burletes es fan sentir, amb el consegüent disgust del poble liberal.

¿En voleu un exemple d'ai-xò que dieu? Agafeu «La Van-guardia» del passat dimecres, i llegiu el següent retall d'u-na correspondència de Badalo-na:

«Desde hoy dirigirán el co-legio de San Andrés, las Her-manas Esclavas del Corazón de Maria. Así lo ha dispuesto el Patronato del citado colegio.»
Creiem inútils els comenta-riis.

Per alguna cosa es troben no-vament a Barcelona tots els je-suïtes que varen anar-se'n quan semblava que la cosa anava de veritat!

CORRESPONDENCIA

J. Vintró. — Ja està bé, ja. Però... ¿voleu dir que no és pe-rillós?

Maiet. — Bé, sí, però, i ¿qui ens en respon?

Un de Reus. — No. No acaba de fer el pes.

Una subscriptora. — Ho publi-carem. Rebeu el nostre salut afectuós.

Onel. — Sí, home, sí. ¡Ja us vàrem dir que sí!

S. T. R. — Ho consultarem. I molt agraïts.

Dos pàgesos. — En prenem nota. Farem pel que ens troba-rem.

Els de Blanes. — Acceptat. I per molts anys.

M. A. — Va al cove, per dret propi.

3 i R. — Apa «buenas».

Manuel Rovira. — No fa per casa. I ho sentim.

Samuel. — Res d'això. Coses més noves volem.

Indiot. — Sí? Doncs, us han ensarronat. Ja ho veureu.

Sam. — No, senyor. Ja s'ha publicat.

Anibal. — Ens ho heu dit mas-sa tard. Que hi farem!

B S. N. — No pot anar ni amb rodes.

Enric. — Poseu-vos tranquil. I aneu enviant.

L. P. G. — Tot són compa-res i comares. Ja us ho diré.

Trompa. — Anirà un dia d'a-quests.

Santaugeni. — Ja està bé, ja, però ens agradarien temes menys personals i més abstrac-tes.

A. Planas. — Si no recordem malament, ja us vàrem dir que ho teníem en cartera. ¡Com que no perd actualitat!

Ferrés Costa. — Rebuda amb plaer la vostra lletra.

M. R. — De primera. No per-deu els entusiasmes.

F. G. — És una pepa. No hi ha res a fer.

Un regidor. — Bé, sí, però... què voleu que hi fem?

Met. — Ja s'ha publicat.

J. Reixach. — Anirà. I aneu enviant.

Met. — No farem res. Es mas-sa mans. I els mans van al cel, però no a les nostres colum-nes.

Pau V. — Encertat. Ens heu endevinat el pensament.

Als catòlics, quan els posen el dit a la llaga, quan no els concedeixen tots els privilegis no els donen totes les prefe-rències, ja se senten atropel-lats. Però no en fem gaire cas. Els coneixem massa.

MUSIC HALL INTERNACIONAL

POMPEIA

Nou de la Rambla, 103 i M. del Duero, 52 - Tel. 17033

EXIT DEFINITIU de

LIS-LOA

Hermanos LEWIS-Pili Novarro

i la formidable

DEMON'S JAZZ

Pròxim debut de

ROSARILLO DE TRIANA

HOLLYWOOD

BAR DANCING

Cabaret aristocràtic

DEMON'S JAZZ - ELSIE BAYRON - GLORIA LIBRAN

LIS-LOA - BRAZ-FEL

LA CAMPANA DE GRACIA

Setmanari dels esquerristes catalans

Redacció i Administració: R. Universitat, 25, entl. - Tel. 22122

PREUS DE SUBSCRIPCIO

Ciutat	1'80 pessetes trimestre
Península	2'10 » »
Estranger	3'75 » »

Si li dieu, a un senyor Esteve d'aquests que somnien en una propera implantació del règim feixista, que treballa amb molta eficàcia per un venider triomf del comunisme, no s'ho voldrà creure. «Si precisament, us dirà convençut, és el perill del comunisme el que volem evitar!» I es quedarà tan tranquil sense capir la veritat que enclou l'advertiment.

Les classes conservadores, aferrades a un tradicional concepte del dret, de la moral i de la justícia, no pensen en altra cosa, enmig de les inquietuds dels temps actuals, que a conservar les posicions de privilegi que encara ocupen. Desesperadament defensen els vells i rònecs principis del respecte a la propietat, de la selecció de classes, dels drets inatacables del capital, tots els elements jurídics incommovibles que componen un «stato quo» ple d'avantatges. El malestar social que arreu del món es palesa, és per a la tancada mentalitat conservadora, fruit, només, de propagandes perniciosos. Les reivindicacions obreres, no són, per a ells, altra cosa que manifestacions de revolucionarisme destructor. No saben avenir-se que les classes humils, els que no tenen altra riquesa que l'esforç dels seus braços, per a demanar millores hagin de recórrer a l'amenaça i la violència, sense recordar que són ells, els rics, els poderosos, els que han ensenyat al proletari que a les bones no hi ha manera d'obtenir res.

Es tot un sistema que trontolla. I les dretes, cegues, obcecades, contribueixen a fer-li perdre estabilitat. Es en va que les esquerres, més apropiades als humils, amb una clara visió del problema, s'esforcin a reformar les lleis fetes un dia a gust dels poderosos. Es debades que les esquerres vulguin portar a la legislació noves modalitats més en consonància amb els temps que vivim. Les dretes no admeten cap millora, no volen saber res. El dret de propietat és per elles intangible. L'amo, ha d'ésser amo amb totes les prerrogatives. L'herència, la fortuna, són principis legals inatacables. I hermètics no volen escoltar les veus imperioses que criden i reclamen.

Ara, arreu del món, les dretes sospiren per un feixisme que barri el pas a l'avang igualatari que els amenaça. Un feixisme antidemocràtic que suprimeixi el Parlament, i que actui sota el poder de la força, que ofegui el clam dels humils, que imposi la pau material encara que els esperits restin en guerra.

Volent un feixisme que els deixi anar vivint, que els permeti respirar tranquils, que els allunyi el tenebrós fantasma del comunisme...

Caldria preguntar a aquests elements conservadors: «Després del feixisme, què vindrà?...» Estem segurs que no sabrien atinar amb la resposta. «I després, què?» Hom sap a bastament, que les dictadures es gasten més aviat que un règim normal de Govern, degut a la seva intensitat de poder. I haurien de pensar-hi, les dretes que sospiren per un Hitler, amb quina força substituirien el feixisme quan aquest, més aviat o més tard — el factor temps no té importància — es vegi obligat a retirar-se. Espanya va sofrir una dictadura. Després d'ella, es va enderrocar un règim secular. Si en venia una altra, després d'ella vindria, fatalment, el que ara tant esparvera els senyors Esteves. Vindria amb totes les estridències. Amb tots els estralls. Amb tots els horrors. Vindria fent estèrils els esforços de les esquerres.

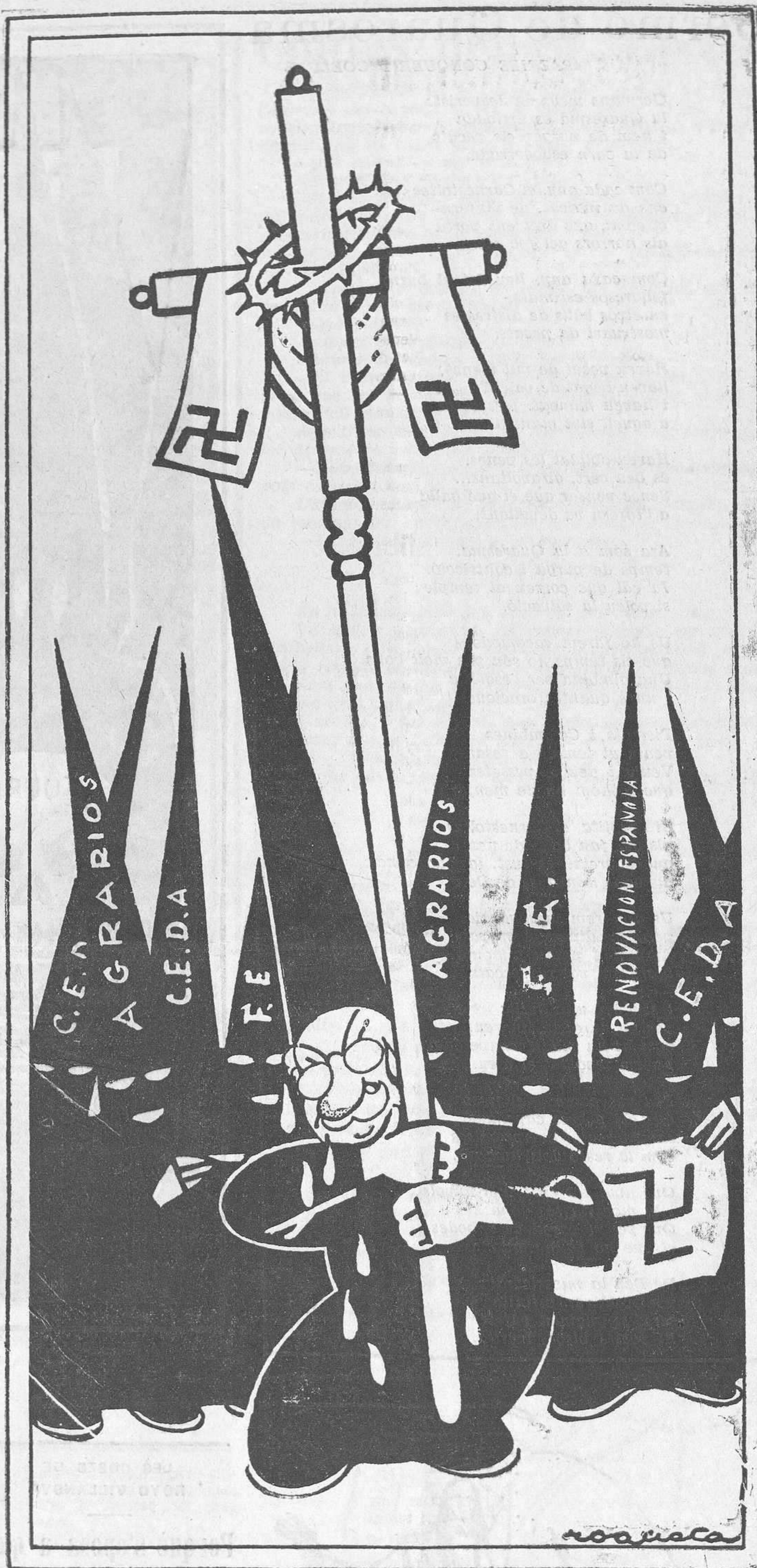
I les dretes, les que amb un feixisme suïcida li haurien fet planer el camí, en serien les seves primeres víctimes.

Caldria que hi pensessin, en aquesta complicitat en què incorren, les classes conservadores que no volen o no saben reconèixer el poder moderador de les esquerres, de les veritables esquerres, en aquests moments. Caldria que hi pensessin i en lloc de situar-se enfront de la democràcia, ajudessin perquè la transformació moral i ètica del món, fatal i inevitable, es fes paulatinament, per viaranys d'ordre i de seny. Caldria que en lloc de pensar en restauracions absurdes, en dictadures catastròfiques, en predominis confessionals, en l'imperi de la força per tal d'ofegar la veu imperiosa dels que aspiren a una major justícia, es fessin la pregunta, senzilla en aparença, però transcendental...

—I, després, què vindrà?

La posició política de la Lliga en aquests moments és una nova demostració de com entenen el patriotisme, les dretes. Mentre, d'un costat omplen de llot a l'Azaña, l'autor principal de l'autonomia catalana, pacten per l'altre costat, amicalment,

amb l'home a qui acusaren d'inductor de l'atemptat d'Hostafrancs, amb el tradicional enemic de Catalunya segons la Lliga Regionalista. Es lògic que succeeixi d'aquesta faísó, si es té en compte que l'Azaña és un home d'esquerra...

—Què diuen? Que ara ve la setmana de Passió? Si ja fa dies que hi som!

ELS OPTIMISTES

Amb el que no compta Romanones

Romanones no desconfia de tornar a governar. L'eufòria lerrouxista ha provocat una altra eufòria: la monàrquica.

De totes maneres Romanones no està mancat de lògica. Compara l'actual situació política amb la del 68. Aleshores — ha dit — bastaren cinc anys perquè en ells ocorreguessin successos tan importants com un destronament, un govern provisional, la proclamació de don Amadeu de Savoia, un govern republicà i una restauració mo-

nàrquica. En aquests cinc anys de República — ha afegit — què passarà! Fins ara sembla que es porten els mateixos camins.

En efecte. Però l'ex-comte, com a bon aristòcrata, no compta amb la classe obrera. I la classe obrera d'ara no és la del 68.

Sermó de Quaresma

«PAEFIES CONQUERIT COELUM»

Germans meus en Jesucrist: la Quaresma és arribada i hem de purgar els pecats de la carn esbogerrada.

Com cada any, el Carnestoltes ens ha indicat, de l'infern el camí, que dret ens porta als horrors del foc etern.

Com cada any, heu fet el burro feligresos estimats, en eixos balls de disfresses mostruari de pecats.

Haveu pecat de mil menes; haveu begut de valent; i haveu mancat, freturosos a aquell sisè manament.

Haveu oblidat les penes, és ben cert, giravoltant... Sense pensar que el que balla a l'infern va devallant.

Ara som a la Quaresma, temps de purga i contricció. Ja cal que correu al temple si voleu la salvació.

Us ho farem «acomoda» que els temps no són pas molt bons. Una almoïna per l'església i unes quantes oracions.

Pierrots i Colombines veniu al temple a resar. Veniu i deixeu pessetes que tothom ha de menjar.

Si aprofita, el Carnestoltes als que fan boles de neu, que engreixi, és just, la Quaresma als bons ministres de Déu.

Us donarem indulgències per pocs diners, a grapats. Amb una petita almoïna borrarèu vostres pecats.

I si voleu una butlla per un durot la tindreu: com hi ha molta competència havem rebuixat el preu.

Feu-vos càrrec, feligresos que els pobres capellans també tenim compromisos com la resta dels humans.

Que avui tot està pels núvols i la modista res dona... Que té un parell de nebodes el que no té majordona.

De Déu la misericòrdia per vosaltres, infinita serà, si pugneu pafies. El vostre bisbe, Irurita.

—Senyor! Hi ha un tradicionalista que demana per entrar al cel...
—Digali que no hi sóc, Però

—Qui són aquests?
—Els de la Bona Mort!
—Voleu dir que no són els de la bona vida?

LES COSES DE ROYO VILLANOVA

Perquè s'oposa a que el castell de Montjuïc sigui cedit a la ciutat

Aquell pobre senyor Royo Villanova, que tan sols en un país com Espanya pot ésser preseriosament, s'oposa, ara, que sigui cedit a la ciutat de Barcelona el castell de Montjuïc. Ara resulta, segons l'esmentat pobre senyor, que la vella fortalesa té un gran valor militar, que és una defensa de primer ordre, que amb ella, la ciutat està garantida en cas de

guerra. I aquesta teoria absurda, que rebutjaria el més ignorant en fortificacions, ha trobat el senyor Royo Villanova un «general honorari de artilleria» que la defensa: el senyor Sendras Piqué. Es una cosa que faria riure si no fes fàstic. Voler sostenir, amb mites polítiques — d'aquesta política centralista tan baixa de sotre — que el castell de Montjuïc pot encara ésser útil des del punt de vista militar, és tan mancada de sentit comú, que no ens estranya que el senyor Royo la sostingui... El senyor Royo Villanova no vol, de cap manera, que el castell sigui cedit a la ciutat. Raons? Nosaltres les coneixem. Són aquestes:

El castell de Montjuïc és per a la ciutat un motiu de dolorós record i la plasmació d'una vergonya. Doncs, convé mantenir-lo en el seu lloc «perquè els barcelonins es fastiguegin!» El castell només pot servir per «presó militar. Doncs, convé mantenir-lo per a tancar-hi «a los odiosos separatistas». El castell és un lloc únicament adequat per a fusellaments. Cal que subsisteixi per quan convingui utilitzar-lo contra los enemics de la unitat nacional. El castell, en cas de guerra, pot atraure les escames de l'enemic, ja que una plaça forta pot ésser bombardejada i una desmantelada, no, segons el Dret Internacional... Convé

mantenir-lo, ja que encara que es destrueixi Barcelona, tant se val! El castell pot servir per a bombardejar la ciutat de Barcelona. Voleu una r'ó més poderosa a favor de la seva conservació? Aquests són els arguments que mouen al senyor Royo Villanova a demanar que siguin contrariades les aspiracions de Barcelona. Va que el tetric castel segueix en peu, com una amenaça de imperialisme centralista. Vol que perduri el seu record d'horrors i de vergonya. Vol que Barcelona, una vegada més, es senti humiliada... Decididament per pallasso que ens resulti al senyor Royo, hi ha coses que no ens les podem prendre dient.

CONTES JUEUS

Rott i Levi

Rott deu una gran quantitat a Levy. Un dia es troben pel carrer i aquest darrer diu: —Quan em pagaràs el que em deus? —Quan et pagaré? —Quan et pagaré? —Però es que et creus que sóc un profeta! ... Rott diu al seu fill: —Samuel... M'ha dit el mestre que aquesta tarda has arribat tard al collegi... Com ha estat això? —Es que una dona va per-

dre, al carrer, una pesseta i tots els nois l'hem ajudat a cercar-la. —Es una bona acció, però això no és cap raó per a anar tard al collegi... —Sí, però es que jo vaig estar amb el peu al damunt de la pesseta, fins que se n'hagueren anat tots els companys. ... Rott, viatjant de comerç, s'installa a un hotel. A mitja nit trucaren a la porta de la seva cambra. Es el gerent de l'hotel que ve a comunicar-li que hi ha foc. —Surti de l'habitació tot seguit i el digué amb anguniósa entonació. La casa està cremant.

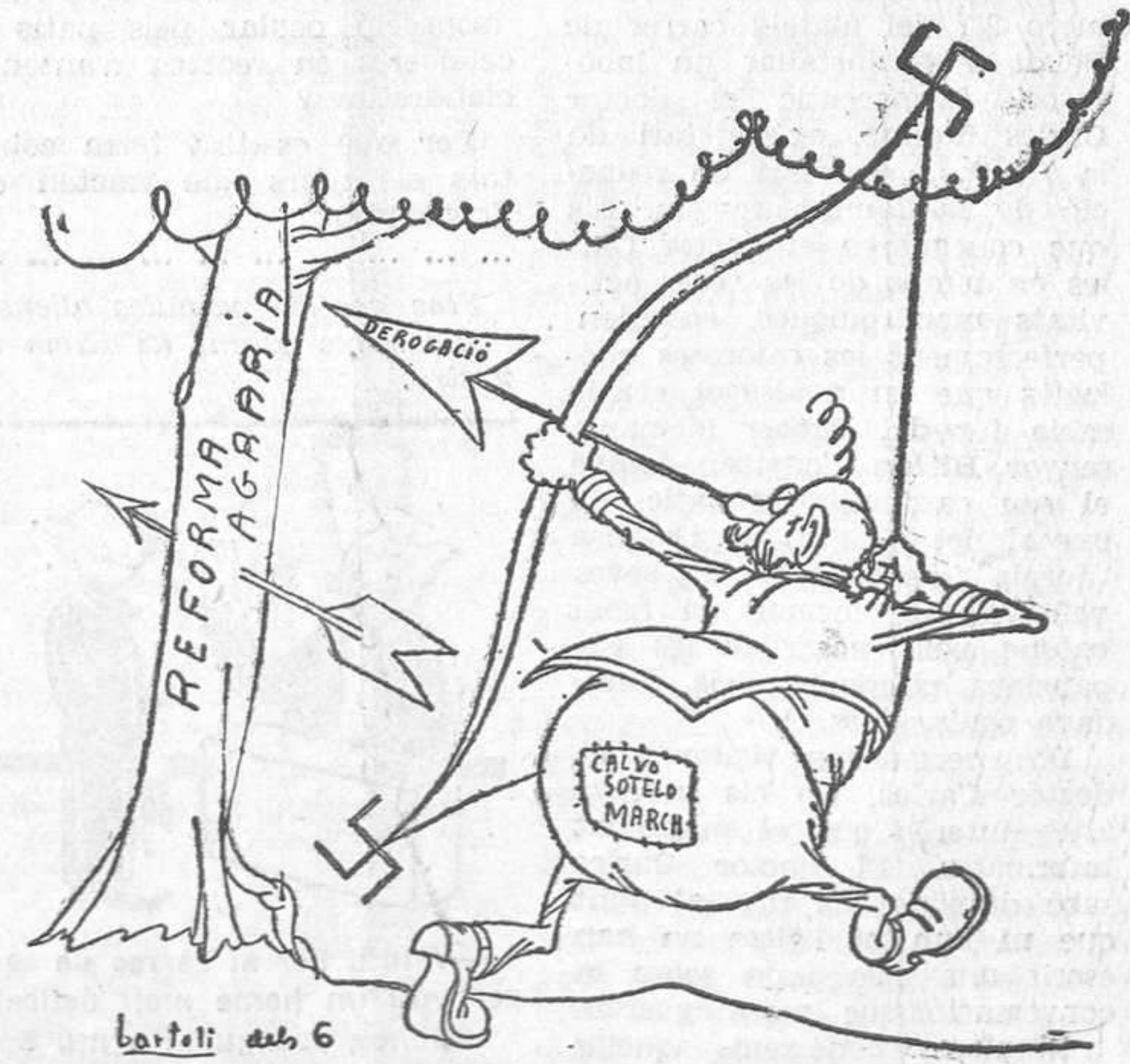
—Sortiré, diu Rott, però tingui en compte que no pagaré mes que la meitat del preu convingut. ... Rott i Levy passen vora el riu. De sobte, Rott es detura i adreçant-se a Levy, li diu: —Saps nedar bé? —Ja ho crec. —Aleshores, anem a jugar-nos un duro a veure qui s'està més temps dintre l'aigua. Què et sembla? Per tota resposta, els dos es despullen i es llancen a l'aigua. A l'endemà, la policia cerca-va els cadàvers.

Contes del Sr. Rector

Mossèn Tabola va morir-se. Aquest incident va fer que l'ànima del capellà es fes la il·lusió d'anar al cel. I convençuda que l'ésser capellà dona dret a entrada d'arròs al Paradís, no va trigar gaire a trucar a la porta. —Què voleu? —preguntà Sant Pere. —Entrar. Sóc l'ànima de mossèn Tabola. —Mossèn Tabola? Jaus coneix Majordomes, sortides de nit vestit de paisà, un fill natural, prestamista, jugador, poc caritatiu... No hi ha plaça per a vós. —Com s'entén? Que no puc entrar! Deixeu-me parlar amb Déu! I l'ànima del capellà va moure tan escàndol, que Déu va treure el nas per la finestra. —Què passa? —Aquest clerge que vol entrar. L'ànima de mossèn Tabola va intervenir. —El vostre porter no em vol deixar entrar... No em creia que fos tan difícil, per un capellà, entrar al cel. Es més difícil que fer un «tutti»... Aquell dia, Déu estava de bon humor, i en sentir parlar de jocs va tenir una pensada. —Mira, Tabola: va dir-li. Jugarem a la bescambrilla si pots entrar o no... L'ànima, veient una portella oberta, va acceptar. Però en remenar les cartes, adreçant-se a Déu, va dir-li... —Ep, mestre! No val a fer miracles!

No hi havia home més dissortat que mossèn Roc. Va néixer atravessat, va créixer raquític, va anar de tomballons tota la vida, va morir, inoportunament, a casa d'una senyora de compromís, i va morir-se un dijous sant... Com que era un bon home, la seva ànima va anar-se'n de dret cap al cel. I no va poder entrar. Les portes estaven tancades. I enganxat a una d'elles, hi havia un lleteret que deia: «Tancat per defunció del fill de l'amo.» No hi havia persona tan dissortada com mossèn Roc.

Va anar a Solsona mossèn Garrics, en dia que al bisbat hi havia concurs per a la provisió de parròquies. I en arribar, va constatar amb disgust i amb sorpresa, que tot estava ple: fondes, hostals i cases de dispeses. Cansat de cercar allotjament, una ànima caritativa va indicar-li una casa on es llogaven habitacions. I mossèn Garrics va anar-hi. —Que no tindrieu un llit per a mi? —va preguntar a la mestressa. —Un llit, no. Mig llit, potser sí. —Com s'entén això? —Molt senzill. Que hi ha un jove que em té llogat un quarto on hi ha un llit de matrimoni. Si vol dormir amb ell... Mossèn Garrics, després d'assabentar-se que es tractava d'una persona honorable i neta, va acceptar. —Es un sorde-mut, sap? —va dir-li la mestressa. —Millor. Així no em farà mal de cap. A l'endemà, Mossèn Garrics va sortir de l'habitació fet una llàstima. Duia la cara plena de blaus, i un ull de vellut. —I ara! Què li ha passat? Que ha caigut del llit? —li preguntaren en veure'l d'aquella manera. —No. Es que aquell sorde-mut amb el qual he dormit... somnia alt!

—Veureu... Jo per ara vaig tirant...

El feixisme a Barcelona

No ha estat prou aclarida la denúncia de "El Socialista"?

Llegim en una revista socialista barcelonina Justicia Social quelcom interessant que creiem oportú copiar, reservant-nos per a un altre dia, els nostres comentaris.

Com saben els nostres lectors, El Socialista, de Madrid, va publicar la nova de l'existència a Barcelona d'un doctor misteriós que mantenia una constant comunicació amb Alemanya per mitjà d'una emissora clandestina. I donà el número del telèfon de dit personatge tèrbol: el 16363.

Els reporters es posaren en campanya. No pogué confirmar-se la denúncia. Tot queda tèrbol, sense punts de guiatge. I s'abandonà l'ajer.

Ara, l'esmentat col·lega insisteix. Escotem-lo...

EL NUMERO 16363

«Si hom recorre les columnes de la llista de Telèfons es troba el 16363 i al seu costat pot llegir-se el nom d'un senyor Garcia, col·leccionista de segells, i la següent adreça: Pelayo, número 24, pral.

Al carrer de Pelayo, 24, hi estava instal·lada al pis principal, la Redacció i Administració de la revista «Laboratorio», el Consell de Redacció de la qual estava i està format pels doctors senyors Baldocchi Forment, Blasco Giner, Carles Moliné, Casanoves Jover, Cosculluela Armengol, Garcia del Cid, Gubern Salisachs, March Torres, Ramentol Rifà, Valeta Canela i Zariquiey Anglada, tots aquests senyors es titulaven propietaris i fundadors de l'esmentada revista. Com a director de publicitat, figurava i figura el senyor Domènec Reig, del qual ja en parlarem.

El col·leccionista de segells tenia i té llogades dues habitacions del pis on fins fa molt poc hi havia la Redacció de «Laboratorio». En una de les habitacions el senyor Garcia té un aparell supletori del telèfon número 16363, connectat directament amb el que era despatx del secretari de redacció de «Laboratorio».

Com és, doncs, que a la llista de Telèfons es troba el 16363 a nom del senyor Garcia?

EL DOCTOR MISTERIOS

Al segon pis de la casa número 26, del mateix carrer de Pelai hi té instal·lat un laboratori farmacèutic el doctor Carles Moliné, ex-secretari de la U. P. i secretari de redacció de la famosa revista. Els que coneixeren el doctor Carles en temps de les seves activitats monàrquiques, recorden perfectament les caloroses apologies que en qualsevol ocasió sabia fer del Führer alemany, senyor Hitler. Coneixen també el seu catolicisme fanàtic, de puntal del «Centro de Defensa Moral» i saben de les seves velleïtats de formar un front catòlic per encarrillar les expansions polítiques dels ciutadans peninsulars.

Dos periodistes visitaren el doctor Carles. No els portava altre interès que el purament informatiu. El doctor Carles sabé despistar-los fins al punt que ni l'un ni l'altre no han escrit una sola línia sobre la conversació que mantingueren. Nosaltres coneixem aquella conversació.

—Ha fet la policia algun es-corcoll a casa vostra? — preguntà un dels periodistes.

—Vingueren aquest migdia — contestà el doctor.

Aquest migdia volia dir trenta-sis hores després de la publicació de la denúncia feta a «El Socialista».

En veure que els reporters no portaven cap segona intenció, Carles Moliné es confià una mica:

—Jo, per Crist, donaria fins la meua sang. I no sóc enemic de la República, perquè, ¿si algun dia arribéssim a unir-nos tots els catòlics, no podrien governar la República els nostres bisbes?

EL QUE NO S'HA DIT

Bé; cal relacionar una cosa amb l'altra. Hem de reconèixer que no s'han tingut proves de l'existència de l'emissora clandestina. Es que però, l'antena d'aquesta emissora, suposat que fos exterior, no pogué ésser retirada durant les trenta-sis hores que separen la publicació de la denúncia de la inspecció dels agents de l'autoritat?

¿Es que la policia no sap que el senyor Domènec Reig, corredor d'anuncis del diari «Renovación», no metge, com s'ha dit, viu al segon pis de la casa núm. 24 del carrer de Pelayo?

¿Es que hom no sap que el pis del doctor Carles comunica, per una porta secreta, amb el del senyor Domènec Reig, cosa que permet mantenir una comunicació constant amb el que era Redacció de la revista, l'estatge del corredor d'anuncis i el pis del farmacèutic catequista?

¿Es que hom no sap que les oficines del «Laboratorio», que eren abans instal·lades d'una manera rònques han estat traslladades i muntades amb luxe asiàtic al carrer de les Corts, núm. 431?

¿Es que hom no sap que en aquest últim lloc existia un estat d'alarma durant els dies que seguien al de la denúncia, fins al punt de negar-se una i altra vegada a rebre els periodistes que hi anaren, fent sortir un home de palla que deia no saber res de res i no estar autoritzat per a facilitar cap dada?

¿Es que hom no sap que pot no haver-n'hi prou amb una inspecció ocular pels patis i cel-oberts en recerca d'antenes clandestines?

Per què es tira terra sobre tots els afers que tracten de feixisme?

... ..
Fins ací les paraules alienes. Divendres vinent hi direm la nostra.

—Veurà. Per al càrrec de caixer vull un home molt delicat.
—Doncs, prengui'm a mi. Sóc típic.

—No sé perquè s'han disfressat... Si tot l'any ballen junts!

BONES AMISTATS

El ballarí trapella i l'ex-rei d'Espanya

S'ha celebrat, a París, la vista de la causa contra un ballarí i un company seu que furtaren una borsa a una senyora.

Els dos minyons, condemnats en primera instància, apel·laren al Tribunal de Cassació. Heu-vos ací un tros dels debats, segons copiem d'un diari parisenc:

Pepito Vicente. — ¡Senyor President! ¡Juro pel meu honor que sóc innocent!

El President Guépet. — Hum! El vostre honor!

Pepito Vicente. — ¡Quin ultratge! ¡Jo sóc d'una gran família d'Espanya! Jo he citat com a testimoni Sa Magestat el rei Alfons XIII.

El President. — No vindrà.
Pepito Vicente. — Ell hauria dit qui som nosaltres. ¡El meu oncle, músic de la Guàrdia Reial, va salvar-li la vida en un atemptat!

Etc., etc., etc.
El tal Pepito Vicente es veu que està ben relacionat. I no trobem bé que l'ex-monarca no hagi volgut anar a declarar.

Es allò: ¡avui per tu, demà per mi!

El sacrifici d'un prelat

¿Qui té encara l'atreviment de parlar d'higiene i quins són els esperits moderns que pretenen que l'Església s'adapti a les condicions que ens imposa la present vida? L'Església segueix on era, immutable. Ara, segons llegim, l'arquebisbe de Canterbury ens en proporciona un nou testimoniatge.

«Jo he passat — ha dit en un sermó — els primers anys de la meua existència, en unes golfes que tothom creia no gens saludables.»

El prelat assegura que ho feia per humiliar el seu cos, a tall de Sant Bernat. I en treu aquesta conseqüència:

«Hi he passat els dies més feliços i més sanitosos de la meua vida.»
Això, l'arquebisbe de Canter-

bury ho diu per a calmar l'excitació dels sense feina, dels pobres que habiten golfes malsanes...

No sabem com s'hauran pres aquests, aquesta lligó de conformitat. ¡Al millor, no s'hauran volgut fer càrrec que unes gol-

fes porten al cel i que la tuberculosi és el camí de la glòria!

¡Ens descuidàvem de dir que l'arquebisbe, per humilitat i com a mortificació, ha renunciat a tants beneficis per a anar a habitar un luxós palau!

CARTA OBERTA

(AL Sr. FRANCISQUET)

Senyor Cambó, això no va.
La gent està descontenta
i amb actitud gens plaenta
de rondinar no s'està.

Arreu dintre de la Lliga
les cares veureu farrenyes...
I ja es murmura en les penyes
que el vostre talent fa figa.

Diuen que ja sou patum
i que no n'encerteu una...
Que viviu sempre a la lluna
i en lloc de foc, doneu fum.

Que les vostres profecies
totes surten sevillanes.
Que us esteu morint de ganes
d'ésser ministre uns quants dies.

Que us feu vell i ameu de bòlid.
Que amb la vostra dictadura...
— i d'això es plany la criatura —
sempre els toca fer d'acòlit.

Es dona En Valls al dimoni,
En Casabó està que trina.
En Vallès, pobret, ni dina
i renega Don Antoni.

En Tallada el front arruga,
com En Carreras Artau
que amb son posat de babau
mil malediccions remuga.

I d'En Vallès fins En Sol
tots exclamen, fent bullanga:
—Senyor Cambó, prou mandanga!
Cal que arrangeu el bunyol.

Si fins el «sanyó» Abadal
troba que heu fet el tanoca
i per la part que li toca
ja posat de funeral!

Envaineu-vos la pensada,
que la gent està impacient
per tornar al Parlament
i no perdre la mesada.

LA LLIGA DESENMASCARADA

S'atribueix resultats que deu als altres

La Lliga, mestressa en l'art d'amagar les intencions i amagar les actituds, ha vingut parlant del fet suposat que totes les esquerres catalanes s'hagin coaligat contra ella, callant hipòcritament l'existència d'una coalició — monàrquics, carlistes, lligueros — contra les esquerres.

Ara «El Siglo Futuro» portant-veu del tradicionalisme espanyol, s'encara amb la Lliga i li diu unes quantes veritats... Escoltem-les:

«Hemos de referirnos a la unión circunstancial de la Liga Catalana con la Comunion Tradicionalista en las últimas elecciones de concejales para los Ayuntamientos de Cataluña.»

Sabemos que en toda Cataluña la Comunion Tradicionalista, fiel al pacto con la Liga Catalana, en beneficio al objetivo que se perseguía, disciplinadas sus huestes y prodigas siempre sus juventudes, aportó al compromiso su fuerza, que en muchas municipalidades fué decisiva.»

Quedem, senyor Ventosa, en què hi hagué pacte amb els monàrquics tradicionalistes. El republicanisme (?) de la Lliga queda confirmat una vegada més.

Però, anem copiant: «Cerca de doscientos concejales carlistas salieron investidos de representación de las urnas. Alguien adjudica a la Comunion Tradicionalista el tercer lugar en el número de concejales electos de las fuerzas políticas catalanas.»

No ya el número de concejales electos pertenecientes a la Comunion Tradicionalista, sino la más elemental táctica política de la Liga Catalana, imponía la discreción de ponderar el esfuerzo y el resultado de los aliados en la lucha.

Y la Liga Catalana no sólo no ha respetado la personalidad política de los aliados tradicionalistas, sino que insiste, jugando al equivoco, en apropiarse como suyos «totos» los resultados de la lucha.

En esto no sólo no estamos conformes, sino que, reflejando el común sentir de prestigiosos núcleos de nuestras organizaciones, oponemos nuestra más sincera y enérgica protesta.»

Es veu que els tradicionalistes, pobrets, no sabien amb qui es jugaven els quartos...

Acaba dient «El Siglo Futuro»:

«Con las informaciones de la Liga Catalana no parece sino que frente a la izquierda no luchó otro partido que la Liga Catalana. Eso no es verdad.»

Nosaltres ja ho sabíem. Però ens satisfà que siguin els seus aliats els que li treguin la carreta a la Lliga.

LOGICA DRETISTA

El que passa a França

Per a «El Debate», el que passa a França és conseqüència del triomf dels radicals socialistes en les darreres eleccions.

En què quedem? ¿Es o no respectable el sufragi?

Per a «El Debate», naturalment, el sufragi mereix tots els respectes quan, com a Espanya, és favorable a les dretes...

Però, en canvi, és cosa repudiable quan, com a França, dona el triomf a les esquerres...

No ens ve de nou. Hi estem acostumat a aquesta lògica dretista.

Sense cap intenció...

En P... V..., que té onze fills, anà a visitar a En Rico Avello per tal de demanar el subsidi de famílies nombroses.

—Un servidor, digué, té onze fills...

El ministre no va poder contenir-se una exclamació.

—Me ca...so en diez!

I En P... V..., amoscat, replicà.

—¡Per un que en queda, ja pot fer-ho en tots onze!

Al «Barcelona» feien «Madame Sans Gené».

I En Pic i Pon, en llegir els cartells, va posar-hi el següent comentari:

—Aquesta «madama» deu ésser catalana. Els dos «apellidos» són d'ací: Sans i Gené... Autèntic.

Quan l'Alfons Sala era president esquiol de la Mancomunitat, va ésser visitat per un fulano que també es deia Sala.

—Es casual! — digué el comte d'Egara. Portem el mateix cognom.

—No ho cregui, va ésser la resposta. Vostè es diu Sala, habitació, oi?

—Sí.

—Doncs jo em dic sala tercera persona del present d'indicatiu del verb salar.

El pobre comte no les va tenir totes fins que el visitant se'n va anar.

Al Círcol Artístic hi va un bon senyor, pintor i propietari, que bat tots els rècords de l'optimisme.

L'altre dia un amic li preguntà per la família...

—Sí, miri: la dona, rient rient, ja fa dos mesos que es morta. I ara tinc la nena que s'està morint que és «un contento»...

A un cert jutjat de Barcelona, hi ha un fulano que es revela com enemic declarat del matrimoni civil.

—Ja sap al que s'exposa en casar-se civilment? — va preguntar la setmana passada a un jove que anava a despatxar els papers.

—Sí, va contestar aquell. M'exposo a què m'agafin per haver trencat el cap a un pixanters cavernícola...

I ací s'acabà el diàleg.

«Una República integrada per monàrquics o per gent sospitosa de monarquisme ja no serà República...»

(Paraules del President de la Generalitat.)

EXACTE!

Un retrat al natural

Copiem del «Diari de Sessions» del Parlament de la República, aquestes paraules de Largo Caballero, referents al discurs d'En Ventosa:

«No; el Sr. Ventosa ayer no hizo más que preguntarnos cuándo hacíamos la revolución — por lo visto le interesa conocer la fecha — y aconsejarnos que la hiciéramos cuanto antes. Supongo que el Sr. Ventosa, que es un gran financiero, lamenta en el alma que por estas dudas que dice él existen en la opinión, financiera, desde luego, de si se va a hacer o no la revolución, los valores no suban o no bajen todo lo que sería conveniente para que algunos elementos pudieran hacer ese juego bolsístico de alza o baja, al que tan acostumbradas están determinadas personas.»

Es veu que el coneixen. ¡Està retratat de mà mestre!

Molok esmola les dents

El fantasma de la guerra ha reaparegut de nou damunt el tauler del món. Rússia i Japó van preparant-se i cercant el moment més adient per a mossegar-se.

¿Quines conseqüències en poden esdevenir? Són difícils de preveure. Ningú ho pot dir.

El que sí es pot afirmar és que la misèria, la tragèdia i els cementiris improvisats no mancaran en aquests i altres pobles si s'embarquen en aventures bèl·liques.

Heus ací les conseqüències de l'ambició i de l'orgull d'una minoria. Això també pot afirmar-se.

La missió de Catalunya, en aquesta hora, és d'assegurar les llibertats pròpies i de contribuir, amb l'exercici d'aquestes llibertats, a la consolidació de la República democràtica.

La República a les comarques

El passat dijous, amb la constitució dels nous Ajuntaments catalans, altra vegada, com en aquell capvespre tan venturos d'un abril memorable, es tornava a proclamar la República arreu de les comarques catalanes. No era amb l'eufòria, amb els crits, àdhuc amb l'infantilisme d'aquell jorn en què les multituds, folles d'entusiasme, es llançaven a saludar el nou règim al carrer. Era amb la consciència clara, amb la responsabilitat prevista, amb la lliçó d'uns temps de benaurança excessiva, que uns homes, representant unes collectivitats, novament entraren als Ajuntaments amb l'esguard serè i el cor obert a totes les esperances, possessionant-se en nom d'un esquerrisme i en nom d'uns ideals, d'aquells llocs que en la vesprada d'abril eren escenari de gestes joioses, i en els quals tornaven a instaurar la República.

Heus ací el significat de l'acte que arreu de Catalunya tingué lloc el dijous proppassat. Uns homes entraven a regir uns destins i a plasmar en els annals d'una història, l'esperit extingit d'un esquerrisme etern plasmat en la figura simbòlica de la República. La presa de possessió de dijous, era al mateix temps, un advertiment sever i lleial d'un poble en pau, enfront de la reacció i el dretisme.

Els homes que d'ara fins a un altre comici electoral, regiran els destins dels municipis catalans, han entrat als ajuntaments amb l'aureola d'una confiança i d'una reinstauració. Conscients del seu deure, van a emprendre una tasca seriosa, honesta i digna. Fit l'esguard en un passat i en la paternitat d'un esdevenidor.

Per això saludem avui, joiosos i confiats els nous ajuntaments, amb aquest títol de «La República a les comarques», i els saludem amb aquesta expressió pel que enclou el que representen en la vida de la política catalana. Nascuts de l'entranya viva i palpitant del poble, a ell sabran consagrar llur futura actuació. Esclaus d'uns ideals redemptors, a ells s'atendran. Emmarcats en la democràcia, per la democràcia lluitaran i com que la democràcia està consagrada a la República, i la República a la llibertat, potser sí que parodiant a aquell gran feble que fou Castelar, podem dir que a Catalunya impera aquella ànima del dret, que és sinònim de llibertat!

L'arma amagada

Mitja figa, mig raïm

DOLLFUSS ENS SURT CARABASSO

No arriba a carabassa perquè és massa petit. Però ens ha fet una mala partida. Se'ns ha obert de braços al feixisme amb la facilitat amb què les raspes que van a ballar, solen obrir el que no són braços.

Ai caratsus de Dollfuss!... Per alguna cosa diuen: Home petit, carregat de... dallonses. Ara ens ve a la memòria que al menut canceller el van atemptar i ferir del pit. ¿Es què les ferides al pit tornen els homes traïdors a la democràcia? Un dia va ésser Cambó, el que traï la Catalunya liberal. Avui és Dollfuss que traeix l'Austria socialista.

Serà qüestió de dir als tiradors que tirin. Però si tiren que tirin dret.

DE LA VILA LLUM

Mai com ara no s'ha pogut cantar allò de: «Paris se enciende, se enciende Paris». Les batesses d'aquests dies ultrapassen les proporcions d'una «bagarre» i esdevenen motí sagrant.

Ara estem en vaga. La vila llum, risca de quedar a les fosques, ja que els operaris que produeixen electricitat, secundem el moviment i ha calgut suplir-los deficientment.

També diuen que escassejarà l'aigua. Això no preocupa gaire el parisenc, el qual se'n passarà mentre hi hagi vi. ¿Però com s'ho farà la dona francesa tan enamorada de l'higiene?

El bo del cas és que tot això obeeix al fet que el poble vol que la llum sigui feta damunt el cas Stawisky. I, per començar, la vila-llum es queda sense llum.

GANDHI HA FET UN DESCOBRIMENT

El famós conductor de multituds, que va pel món amb el teler i la cabra, ha fet, suara, una prodigiosa constatació.

En la seva agitada vida de lluita activa i dejunis passius, s'ha persuadit que les dones són interessades.

¡I pensar que nosaltres això ja ho sabíem d'ençà que ens vàrem encantarinar per primera vegada!... I això que no som «mahatmes». I si alguna vegada dejunem, és ben bé per força.

L'OR VA PELS NUVOLS

Aquest metall, que hem decidit considerar preciós, sempre ha passat molt amunt per a

nosaltres. Es pot dir que, encunyat, només el coneixem de nom. Quan els personatges dels nostres drames i les nostres novel·les increpen un collega perquè s'ha «venut per or, cal sobreentendre que ni l'un ni l'altre no han tocat mai una «pelucona». El miracle recent d'Espluges no es produeix gaire sovint.

5.000 quilos d'or, en llingots, són alguna cosa respectable. Doncs, aquest tresor, acaba d'aterrar a Croydon (Anglaterra) després d'una passejada per les altures en avió.

I després els anglesos faran escarafalls i diran que van justos... Ja fem bé nosaltres d'esquivar els nostres «anglesos».

UN RUC ARTISTA

A París tenen un ase que es diu Rigadin, el qual fa deu anys que intervé en totes les comèdies on precisa que aparcar en escena la seva espècie.

Els parisencs n'estan molt joiosos i es creuen posseir una joia. A nosaltres no ens ve de nou. Estem acostumat a veure ases a l'escenari... polític. La Lliga en té tot un «criadero».

CONTE SENEGALES

Bon-Boum, cap de tribu del Senegal, estava molt gelós de Zuzú la seva dona. Un dia sortí a un llarg viatge. Abans li va fer prometre fidelitat. Ella va prometre el que va voler.

El bon negre caigué presoner d'una tribu enemiga i va trigar un any a tornar. Quan pogué fer-ho, corregué a abraçar la seva Zuzú, tot demanant-li si l'havia enganyat. Ella es tornà blanca — que és com s'enrogeixen les negres — i digué baixant els ulls:

—No sé mentir al meu Bon-Boum. T'he enganyat tres vegades. Perdona'm!

El marit, filòsof i comprensiu, no va trobar exagerada la falta. Tres vegades en un any, sota el sol del tròpic...? I va fer, després d'una curta reflexió:

—No és pas molt. Et perdono i vivim en pau. Però, per al meu govern, voldria que em diguessis amb qui m'has enganyat.

I Zuzú, sempre lleial i verídica, digué:

—La primera vegada amb una caravana d'àrabs. La segona amb un regiment d'argelins. I la tercera, amb una esquadra anglesa.

SCARAMOUCHE

REPICS

Ara ens surten amb que la minoria de la Lliga s'ha retirat del Parlament català no res menys que per a emparar els drets de tots els ciutadans catalans.

Aquesta sí que és bona!
 ¿No serà un excés... de patriotisme?

«Les esquerres contra el règim» — escriu La Veü.

Lector: ¿Vols apostar quelcom que les dretes acabaran per esdevenir el suport més entusiasta de la República?

Heu-vos ací el que, des d'un diari de Manresa denuncia Nonet Puig...

«El meu pare, pel sol fet de no voler entrar a formar part de la «Unión Patriótica» va ésser expulsat del Sometent.»

No ens estranya. ¡Però el Sometent segueix intangible!

Els diaris que trobaven que era per a defensar l'ordre i es fregaven les mans de gust quan veia assassinat per les bales dels pistolers a sou dels Antido i Arlegui, algun home indefens — ¡recordem al gran Layret! — ara s'horroritzen perquè en una col·lisió ha caigut un feixista.

El sentiment cristià es veu que també té dues cares.

«Quan serà la revolució?» — pregunta La Veü.

Però ¿és què Manuel Brunet també juga a la Borsa?

Diu Fray Junípero a El Siglo Futuro:

«Señor, señor, perdona a tu pueblo!»

Su pueblo són, ells, els tradicionalistes.

Ja se li ha girat feina a Déu si vol perdonar-lo!

Copiem de El Siglo Futuro:

«Y la Esquerra amenazando con la independencia de Cataluña! Pues de una vez. De una vez, pero con fronteras y aduanas. ¡A ver que pasa!»

Això ja ho llegirem ja trenta anys.

Es veu que certs cervells no es renoven.

A l'Ajuntament de Martorell, segons denúncia feta al Parlament de Catalunya, la nostra llengua encara no hi és emprada.

Cal dir que a l'Ajuntament de Martorell hi manen els lerrouxistes.

En aquest món, tot té la seva explicació.

A la Lliga, ja dies que s'està estudiant com es farà la tornada dels seus diputats al Parlament de Catalunya. Cerquen una «rentree» airosa i no la troben.

Que no s'hi encaparrin. ¡De tota manera, el poble s'hi farà un tip de riure!

La Urraca Pastor, a Saragossa, ha pres seient al banquet dels acusats.

¡I pensar que després de fer tants mèrits no ha pogut pescar ni una acta de diputat!

Al senyor Chiappe, ex-cap de policia de Paris, amic i admirador (!) del Borbó, els monàrquics i reaccionaris francesos l'inviten a fer de Mussolini.

—Es el cap que ens manca!

— diuen, tot esbojornant paraules de diaris.

El senyor Chiappe, però, no s'acaba d'engrescar. I el més probable és que es quedi fent de sabotejador de la República.

FRANCA: Pam!!!
 AUSTRIA: Pum!!!
 Lerroux: Si explotará també el meu globus?

(per Nello)

Els del Sindicat Lliure diuen que tornarà a ésser seu l'edifici del C. A. D. C. I.

Ho veiem una mica difícil. Però no estarà de més que es vigilin un xic les manobres dels Homs i dels Puyuelos.

I que es tinguin els garrots preparats.

Sabem d'un cert personatge radical que està cansat d'ésser-ho (No d'ésser personatge, sinó d'ésser radical.)

Sabem que espera una avinentesa política per a fer el salt.

I sabem que no va sol...
 Endevina, endevinalla.

El comandant López Mandoleyo no s'amaga de dir que ell ensorrarà la República.

I no pot negar-se que, per a arribar a aquest resultat, l'home treballa de valent.

Però... ¿no podria succeir que abans, el poble, indignat, ensorrés alguna altra cosa?

En certes esglésies, els sermons de missa de dotze són més que altra cosa, conferències antirepublicanes.

I preguntem nosaltres, carregats de bona fe:

—¿No s'hi podrien enviar delegats governatius?

Es una pensada com qualsevol altra.

La senyora vidua Verdaguer diu que està desenganyada d'En Cambó.

—Em creia que era més viu!

—repeteix arreu.

Ara si que veiem al senyor Francisquet al pot.

¡Ja ni l'admiració de les dames venerables li resta!

El baró de Viver corre per Barcelona. El baró de Viver té uns comptes per arreglar amb l'Ajuntament. El baró de Viver està processat. El baró de Viver viu sense que ningú no el molesti.

I a més, encara treballa contra la República...

El noi Bertran Gilell diu que s'enorgulleix de no pensar com el seu pare.

Entenem-nos. El senyor Bertran i Musitu és monàrquic. El seu fill també.

El senyor Bertran i Musitu és feixista. El seu fill també.

El senyor Bertran i Musitu és anticatalanista. El seu fill també.

On és, doncs, la diferència?

El diumenge, en certs indrets de Barcelona, aparegueren inscripcions de càtre dretista.

Ens en fem càrrec. Des de Madrid se'ls deia als nostres feixistes que ací no pintaven res.

I han volgut palesar que si que pinten.

«Dues polítiques, dues conductes.»

En efecte. Una conducta per a Catalunya. Una altra conducta per a Madrid.

I en les polítiques, idem de idem.

Un diputat d'Esquerra, conegut pel seu temperament batallador, blasmava l'altre dia els esquitros de violència que arreu es produïen.

—Però, ¿vós, tan revolucionari, parleu així? — li preguntaren.

I respongué:

—¿Es què no sabeu que no hi ha res que hagi d'ésser més ben organitzat que el desordre? — respongué.

D'acord.

El comte de Figols vol pagar els jornals dels minaires amb «vales» de l'Economat.

I així el negoci li sortiria doble.

Però els obrers no s'hi conformen i l'han obligat a envainar-se la pensada.

¡Aquesta República és un fàctic! ¡No deixa guanyar-se la vida!

En certa dispesa del carrer de Corts s'han aplegat — ¡casualitats! — sis senyors procedents de Brusselles.

I aquests sis senyors — ¡casualitats! — són jesuïtes.

I ningú no sap el que han vingut a fer a Barcelona...

Però tothom s'ho pensa.

En Pere Balanyà, empresari de la Plaça de Braus, va anar al Parlament, per tal de convidar els diputats amics a la cursa inaugural.

Ara més que mai hauran sentit els de la Lliga l'haver-se retirat...

¡Amb el que els agrada «la fiesta nacional»!

Molts sometenistes encara van a les revistes lluint en les cintes de llurs escopetes, els colors monàrquics.

¡Ens hi enjadaríem si no fos que tenen la vida tan curteta!

I amb els morts, no és convenient ni de bon gust el rabejar-s'hi.

L'ex-regidor Santamaria diu que es retira a la vida privada.

Ho comprenem. ¿Per què si no s'hi retirés, què passaria?

Ens esgarrifa només el pensar-ho.

Allò de donya Leonor, sabeu?

El bisbe Irurita organitza una peregrinació a Roma amb motiu de la beatificació del pare Claret.

Si llegiu el programa veureu que més aviat es tracta d'una tournée de turisme.

I que el pare Claret només és l'excusa.

Hom diu que Ramon Sales, el funest director dels Sindicats Lliures torna a ésser, d'amatat, a Barcelona.

Caldrà que vigilem, ja que les vingudes d'aquest personatge sempre ens han resultat un xic cares.

Cal vigilar i quelcom més.

El comte del Montseny diu que, carregat de paciència, espera temps millors.

Ai la mare! ¡Deu tenir el propòsit de fer pintar la catedral per En Liró i l'Antoni Utrillo!

Ara, el noi Maura, se n'ha adonat que amb les dretes espanyoles no s'hi pot anar.

I com que amb les esquerres tampoc no pot anar-hi, perquè no el voldrien, el noi Maura ha tret la conseqüència que no va enlloc.

Conseqüència que nosaltres ja havíem tret feia temps.

Una altra de l'inacabable Pic i Pon.

—Aquest Govern està matant la propietat, amb tan afavorir els alcalinos...

Del tot autèntic.

—Ja heu comprat la butlla per a poder menjar carn?
 —Sí. Però és una enganyifa. Cap carnisser, per més que li ensenyo, no vol donar-me'n!